der vistnok ogsaa stemmer med Forholdets Natur, at Meningen af denne Sætning ikke skal være, at det skal være en Ivrddrvt forbudt at betinge sig, at Forpagtningsafgiften for hvert Aar blev erlagt i Aarets Begyndelse. Men dersom det ikke skulde være Betydningen af Sætningen — og det bør det jo fornuftigvis ikke paa nogen Maade være — saa troer jeg nok, at Sætningen maa erkjendes at trænge til en Forandring. For at jeg kortelig skal gjentage, hvad jeg her har søgt at fremsætte og at begrunde, saa vil jeg sige, at jeg ikke troer at der er nogen Anledning til at modsætte sig Bestemmelsen i § 1, og at jeg heller ikke troer, at der for Godseierne Vedkommende er Anledning til at reise nogen stærk Modstand mod den Bestemmelse i § 2, at der ikke maa tages Indfæstning eller Recognition ved Forpagtningen paa 50 Aar, men at jeg finder Bestemmelsen i den 2den Passus af § 2, at Forpagtningsafgiften skal normeres lige for alle Aar, at være i høi Grad uhensigtmæssig og ikke paa nogen Maade skikket til at forhindre den Misbrug, som man derigjennem søger at modvirke.

J. Andersen: Jeg skal ligesom den foregaaende ærede Taler bemærke, at jeg aldeles ikke troer, at en saadan Lov som den her foreliggende vil være til Gavn for de kommende Forpagtere. Vi skulle huske paa, at der ligeoverfor den humane Godseier slet ikke behøves nogen Lov, en saadan er kun nødvendig ligeoverfor dem, der ligefrem gjøre det til en Pengeforretning at være Godseier; men ligeoverfor dem giver den foreliggende Lov i Virkeligheden ikke Forpagterne nogen Sikkerhed. Jeg er fuldkommen enig med den foregaaende ærede Taler i, at det er en uheldig Bestemmelse om de 7 Aar. Den Godseier, der hidtil har affattet sine Forpagtningskontracter saaledes, at han omtrent har taget Hensyn til en Mands Levetid og er blevet bestemt, at der skal svares saa og saa Meget i Forpagtningsafgift, indtil 25 Aar ere forløbne, og efter den Tid saa og saa meget Mere, vil, dersom denne Bestemmelse om de 7 Aar bliver vedtagen, herefter bruge denne Fremgangsmaade i en ganske anden Grad, idet han vil sige til Forpagteren: Du skal svare saa Meget i 7 Aar, og naar de ere forløbne, skal Du svare saa Meget. Man maa altsaa frygte for, at Forpagteren efter hvert 7de Aar maa sige: Nej, nu gaaer jeg fra Forpagtningen, og saa vil Følgen deraf være, at der maa sluttes en ny Aftale. Nu er det jo saa vidt man kan skjønne, ingen Udsigt til at faae Loven færdig i indeværende Samling, men under alle Omstændigheder maatte denne Bestemmelse om de 7 Aar gaae ud af Loven, dersom jeg skulde kunne stemme for dens endelige Vedtagelse. Jeg skal ikke videre gaae ind paa de forskjellige Ting, som der her kunde være Tale om, da det jo, som sagt, rimeligvis ikke vil vare mange Dage, førend vi skilles ad. Vi behøve jo ikke at skjule, hvad der vistnok egentlig har været Forslagsstillernes Mening. I F. 1861 indkom der jo en Lov, som gjorde det vanskeligt for Godseierne at staae sig ved Vortfæstning. Der blev, som vi Alle vide, sat en Præmie for de Godseiere, der vilde sælge, derved, at hver 10de Gaard maatte indtages til fri Raadighed; saa blev ogsaa for Fæstetvang. Nu troer jeg, det har været Forslagsstillernes Mening ved at vanskeliggjøre denne Vortforpagtningsret at tvinge de Godseiere, som ikke vare villige til at sælge eller bortforpagte eller bortfæste paa rimelige Vilkaar, til at sælge. Det troer jeg har været deres Mening. Men har det været Meningen, saa er virkelig Maalet aldeles forfeilet, thi de have maaet, at det kommer til masserede Vortforpagtninger paa 7 Aar. Jeg skal ikke gaae videre ind paa Detaillen, da det jo rimeligvis er frugtesløst.

Indenrigsministeren: Det ærede Medlem for 7de Kreds (Skeel) begyndte med at udtale en Beklagelse over den lange Tid, Behandlingen af dette Lovforslag har medtaget i det andet Thing. Jeg kan fuldstændig slutte mig til denne Udtalelse, jeg kan endogsaa sige, at jeg beklager det endnu mere end det ærede Medlem, da jeg har ønsket og endnu ønsker, at dette Lovforslags Behandling kunde blive tilendebragt, og Lovforslaget vedtaget. Det kunde ikke Andet end glæde mig at høre den